

Comentari de text: VOCALS - *Arthur Rimbaud* -

Ens trobem davant d'un poema anomenat *Vocals* de l'autor Arthur Rimbaud, publicat per primera vegada a la revista *Lutece* per Paul Verlaine el 5 d'octubre de 1883.

Rimbaud (Charleville, 1854 – Marsella, 1891) va ser un autor pertanyent al moviment simbolista. Des de ben jove va iniciar la seva creativitat literària i als vuit anys ja va compondre les seves primeres obres en prosa, i als deu va començar a escriure versos; va abandonar la literatura als dinou.

El 1871 es va instal·lar a la capital de París (França) juntament amb Verlaine, amb qui mantenia una relació íntima, tempestuosa i apassionant que va provocar un escàndol per l'època. Van fugir junts a Anglaterra i la relació va acabar amb el tret que Verlaine, borratxo i ressentit, va fer a Rimbaud. Viatja a l'Àfrica a dedicar-se al comerç i el 1891 torna a França malalt de càncer.

En aquest poema, l'autor relaciona cada vocal a un color i per tant a unes imatges associades. Tot són símbols creats per l'autor i cada estrofa remet a un estil. Comença molt trencador i va cap a imatges més romàntiques.

Aquest poema el podem dividir en dues parts segons del que va parlant mica en mica. La primera correspon als dos primers versos en la que fa una breu introducció del color que representa cada vocal i del que explicarà posteriorment. En canvi, la segona part va del tercer vers fins al final del poema i s'hi descriuen imatges amb les que associa aquests colors i sentiments, sensacions.

És un poema escrit en prosa i un sonet amb versos alexandrins. Hi apareix una tendència poètica de finals del segle XIX anomenada simbolisme on associa imatges amb colors.

La lletra A l'associa amb el color negre i per tant amb la negativitat, allò desagradable.

La E la relaciona amb el color blanc i està més ambientada en la tendència poètica del Parnasianisme (les imatges presenten preocupació per la forma i l'art).

La lletra **I**, està associada al color roig. A més a més relaciona la forma de la lletra amb la imatge d'un home; també utilitza vocabulari romàntic (esput de sang, riure de llavis bells...).

La **U** representa el color verd, relacionat amb la natura, els camps per on pasturen els animals. L'autor associa la seva forma amb el moviment.

Finalment la lletra **O**, està associada al color blau i per tant fa referència al Cel. Relaciona la seva forma amb el so, més concretament amb el so del Clarí, l'instrument que se sentirà quan arribi l'Apocalipsi. A més a més, nomena a l'última lletra de l'abecedari grec, l'Omega.

El poema comença amb la lletra **A**, com la primera lletra de l'abecedari grec anomenada *Alpha* i acaba amb la lletra **O**, com la última anomenada *Omega*.

En aquest poema podem trobar figures retòriques però les més destacades són una enumeració asíndeton (vers 1), on el poeta fa una introducció de totes les vocals i els seus corresponents colors.

També trobem un encavalcament (vers 4-5) on l'autor pretén acabar la frase al següent vers per tal d'unir les dos estrofes.

Hi destaca també una personificació de la lletra grega Omega (vers 12 i 14), on l'autor li atribueix qualitats humanes i li parla destacant-ne els seus ulls violats.

Com a conclusió afegir que el tipus d'imatges que l'autor utilitza en aquest poema recorden a Baudelaire (Simbolisme). També es va inspirar en Victor Hugo, autor romàntic.